

Faculteit der Scheikunde

In memoriam prof.dr.ir. C. MacLean (1925-1997)

Op 31 maart, Tweede Paasdag, overleed dr.ir. Cor MacLean, emeritushoogleraar Fysische chemie. Hoewel zijn overlijden voor velen niet onverwacht kon zijn, kwam het hard aan. Het is moeilijk wennen aan de gedachte dat deze innemende persoonlijkheid niet meer bij ons is. Zelf was hij rustig onder zijn naderend einde, in een haast vanzelfsprekend en onschokbaar vertrouwen op zijn Heer.

De levensloop van MacLean wees heel lang niet in de richting van een wetenschappelijke loopbaan: mulo, banen bij verschillende bedrijven met daarnaast cursussen aan de Avond Handelsschool. Daarna bereidde hij zich tijdens zijn onderduikperiode voor op het staatsexamen hbs-b in 1945. Pas in 1948, na een driejarige militaire diensttijd in Engeland, kon hij beginnen aan de studie Natuurkunde te Delft, waar hij vervolgens ook promoveerde (1957), nadat hij reeds in 1954 in dienst was getreden bij het Koninklijke Shell Laboratorium te Amsterdam.

In 1966 werd MacLean benoemd als opvolger van A. Weller, met als leeropdracht de Fysische chemie, in het bijzonder de spectroscopie. In zijn vakgebied, de kernspinresonantie of NMR, was hij een prominente onderzoeker die zich niet tevreden stelde met het verzamelen van lange reeksen gegevens – hoe nuttig hij dit ook vond – maar niet rustte voor hij gemeten verschijnselen had doorgrond en verklaard. Zijn vasthoudendheid hierin leidde herhaaldelijk tot geheel nieuwe metingen en belangrijke doorbraken in zijn vakgebied. Successen waarin hij graag zijn medewerkers ten volle liet delen.

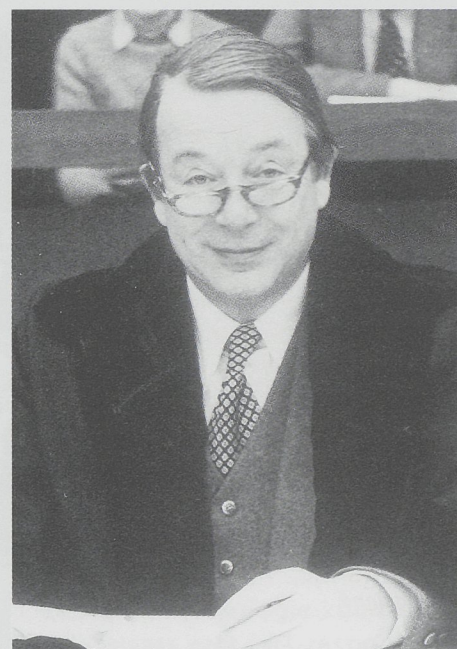
Overigens bleef zijn onderzoeksinteresse niet beperkt tot de NMR.

Hij was ook actief op het gebied van de optische spectroscopie. Hij gaf de aanzet tot het foto-elektron-spectroscopie-onderzoek aan de VU. Tevens was hij betrokken bij de introductie van *Magnetic Resonance Imaging* (MRI) in het VU ziekenhuis.

Behalve een uitstekend onderzoeker was MacLean ook een goed docent. Hij gaf zijn studenten niet alleen natuurwetenschappelijke kennis mee, maar ook de nodige wijze levenslessen.

Tijdens zijn hoogleraarschap werd er regelmatig een beroep gedaan op MacLean om te participeren in bestuurlijke taken. Dat was niet het soort werk dat hij graag deed, al onttrok hij zich er niet aan. Zijn respect voor andermans opvattingen maakte het voor hem moeilijk besluiten te forceren. Liever liet hij een zaak nog even 'betijen', zoals hij dat uitdrukte.

Na zijn emeritaat begon MacLean zeer toegewijd aan een deeltijdstudie Geschiedenis. Niet zonder trots behaalde hij het propedeu-

prof.dr.ir. C. MacLean

tisch examen. Zijn ziekte verhinderde hem om deze studie af te maken. Ook met een andere liefhebberij, de bijenhouderij, moest hij stoppen. Hij was van mening dat er behalve de wetenschap nog andere en belangrijkere dingen in het leven zijn. Hij stond midden in de maatschappij en hij ontweek daarbij problemen en verantwoordelijkheden niet. Zijn betrokkenheid bij het vluchtelingenwerk is hiervan een uiting. In MacLean verliezen wij een prominente wetenschapper en, belangrijker, een leermeester, een collega en een vriend. Hij was in leven en sterven een bijzonder mens.

Studiereis naar Engeland

Begin mei zijn er negen studenten en drie medewerkers van de faculteit op studiereis geweest naar Engeland, waar bedrijven, instituten en universiteiten werden bezocht. De onderwerpen die aan bod kwamen varieerden van chemische technologie, milieuchemie, fysische chemie tot farmacochemie. ♦